

KRISTINOPIN PERUSTEET:

“Jumala pysähdyttää ihmisen eteensä. Ihminen alkaa tajuta Jumalan käskyt ja elämänsä suunnan olevan väärän. Hän ikävöi Vapahtajan luo saadakseen syntinsä anteeksi.

Herätetty ihminen kääntyy taivaallisen Isän puoleen, pyytää Kristuksen tähden syntejään anteeksi ja anoo voimaa luopua niistä.

Kun uskossa otamme vastaan Kristuksen Vapahtajanamme, Jumala ei lue meille syntejämme, vaan antaa ne meille Kristuksen tähden anteeksi.

Kun Jumala vanhurskauttaa meidät, hän synnyttää meihin uuden elämän. Tässä uudestisyntymässä alkaa jokapäiväinen taistelu syntiä vastaan.”

Osmo Alaja - Kalevi Tamminen:
“Nuorten rippikouluopas”, WSOY 1973.

RUKOUS EI OLE VAIN PUHETTA

“Kun rukoukseni kävi yhä hartaammaksi ja tuli yhä syvemmältä, minulla oli yhä vähemmän sanottavaa. Lopulta vaikenin kokonaan. Minusta tuli – mikä on kenties vielä suurempi vastakohta puhumiselle – minusta tuli kuuntelija. Ensin olin ajatellut, että rukous on puhumista. Opin kuitenkin, ettei rukoileminen ole edes pelkkää vaikeamista, vaan kuuntelemista. Niin se on: rukoileminen ei tarkoita, että kuulee itsensä puhuvan, vaan rukoileminen tarkoittaa, että rukoilija vaikenee ja odottaa, kunnes kuulee Jumalan.”

Sören Kiergegaard

TÄMÄN PÄIVÄN SEURAKUNTA?

“Olemme päätyneet nautintokeskeiseen yhteiskuntaan, jolle tärkeintä on hauskanpito. Hauskanpidosta on tullut tärkeämpää kuin Jumalan tahto. Huvittelemme itsemme kuoliaiksi. Tämä tunkeutuu yhä enenevässä määrin myös seurakuntaan.”

“Jos otamme Pyhän Hengen työn omiin käsiimme, meistä ei tule pyhempää, vaan ennemminkin tekopyhempää.

Karl Heinz Knöppel: “Unohdettu armo”, Päivä Oy 2003

VAHVAA RUOKAA

“Meidän on oltava varovaisia silloin, kun teologia johtaa siihen, että me kasvamme ja Kristus vähenee.”

“Lahja ei todista, että lahjan välittäjä elää oikein. Eikä ihme todista sitäkään, että opetus, jota annettiin ennen ihmeen tapahtumista, olisi välttämättä oikea.”

Sven Reichman: “Lammasten vaatteissa”, Kuva ja Sana 1991.

KRISTUS KAIKEN KESKUKSEKSI

“Kristuksesta tulee vieras, kun asetamme Pyhän Hengen hänen edelleen. Kun Pyhästä Hengestä tulee huomiomme keskipiste, seurakunta menee harhaan.”

David Wilkerson

Kumpi on sinun evankeliumisi?

“Sitten vielä, veljeni, iloitkaa Herrassa! Samoista asioista teille kirjoittaminen ei minua kyllästytä, ja teille se on turvaksi” (Fil. 3:1).

Uskosta osaton hämmästelee joskus sitä, että jotkut jaksavat “jauhaa” yhtä ja samaa. Hän ei voi mitenkään käsittää sitä, että Raamattu sisältäisi jotakin sellaista, jota kannattaisi päivästä päivään – vuodesta ja vuosikymmenestä toiseen tutkia ja keskustella siitä. Se on hänelle suljettu maailma.

Mutta jos hän harrastaa esim. osakesijoitusta ja seuraa pörssikursseja aktiivisesti, niin jopa tuosta riittää puhumista ja mielenkiintoa on aamusta iltaan. Jos yöllä ei saa unta, niin mieleen saattaa tulla pelko siitä, että ei olekaan sijoittanut oikein – yöllähän pahimmat uhkakuvat tulevat mieleen.

Hyvällä syyllä voi kuitenkin kysyä, kumpi on järkevämpää, sekö että sijoittaa vain tähän aikaan – näihin muutamiin vuosiin, joita mahdollisesti on vielä jäljellä – vai sijoittaa sekä tähän aikaan, että tulevaan?

Väitetään, ettei siitä tulevasta voi tietää. Kysymys on tietenkin uskosta, mutta miljoonien ihmisten kokemus todistaa, että usko antaa sisällön myös ajalliseen elämään. Ja usein käy niin, että Raamattuun uskovan sisäisessä maailmassa alkaa yön hiljaisina hetkinä “raamattutunti”, jossa Sana tulee elävämmäksi kuin ehkä koskaan muulloin valveilla ollessa. Yön valvotut tunnit

voivat olla elämän kohokohtia, siitä on myös omaa kokemusta.

Menestysteologit näkevät uskon korostetusti tämänpuoleisen elämän näkökulmasta – tosin senkin epärealistisesti ja ihmiskeskeisesti. Sairaat ja vammaiset eivät sovi heidän maailmankuvaansa muutoin kuin korkeintaan esimerkkeinä epäuskosta. Mieluusti he unohtavat sen, että apostolienkin ajallinen elämä – yhtä lukuunottamatta tietävästi päättyi ennenaikaisesti väkivaltaiseen kuolemaan.

Monet torjuvat oitis menestysteologian tajuamatta, että sen opetukset ovat usein salakavalasti jo päässeet saastuttamaan heidän uskonsa. Evankeliumin ydin on näin saattanut jo pahasti hämärtyä.

- - -

Karkeasti ottaen “kristikunta” jakaantuu kahteen “leiriin”. Nämä leirit yrittävät aikaansaada kristittyjen yhteyttä, mutta todellista yhteyttä ei synny, paremminkin voisi puhua ainoastaan toistensa sietämisestä. Tämä jako – aivankuin uskokin – koskee yksilöitä, ei niinkään selkeästi yhteisöjä, kirkkoja ja seurakuntia. Toki toinen yhteisö on kallellaan tiettyyn suuntaan enemmän kuin joku toinen.

Kysymys on kahdesta tiestä, kahdesta

teologiasta (teologia = oppi Jumalasta). Tässä kirjoituksessa käytän jatkossa samasta asiasta vain sanaa "oppi". Monille tämäkin sana on vieras ja vastenmielinen.

Opista on puhuttava mikäli aiotaan pysytellä kristinuskon piirissä. Jeesuksella "ratsastavat" muutkin kuin kristityt. Henkioppaatkin puhuvat Jeesuksesta, Kristuksesta ja jopa rististä. Tämän vuoksi oppi on siis ainoa, jolla voidaan erotella kristinuskoon kuuluvat ja kuulumattomat asiat toisistaan. Jos oppia ei tarvittaisi, ei tarvittaisi opettajiakaan.

Jeesus puhuu selkeästi omasta opistaan: "*Jos joku tahtoo tehdä Hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani*" (Joh. 7:17).

Paavalin kirjeet ovat täynnä tämän opin opetusta ja varoitusta vääristä opeista: "*Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu*" (Gal.1:8).

Ja Johannes: "*Kuka ikinä menee edemmäksi eikä pysy Kristuksen opissa, hänellä ei ole Jumalaa; joka siinä opissa pysyy, hänellä on sekä Isä että Poika*" (2. Joh. 9).

Vastaavia Raamatun paikkoja voisi luetella pitkälti, mutta nämä riittäköt tässä yhteydessä.

Monille tosiaan riittää opiksi se, että puhutaan Jeesuksesta ja käytetään tuttua "kaanaankieltä" tai, että puhutaan vain rakkaudesta. Mikä tässä voi olla sitten

vaarallista? Vaara aiheutuu siitä, että samoilla käsitteillä ja samoilla sanoilla ilmaistut asiat tarkoittavat eri ihmisille eri asioita.

Jokainen sukupolvi joutuu taistelemaan samoja harhoja vastaan ja löytääkseen puhtaan totuuden se joutuu näkemään vaivaa kuten aiemmatkin sukupolvet.

Uudessa testamentissa Paavali oli merkittävin henkilö taistelussa puhtaan evankeliumin puolesta. Hän kirjoitti Korinton seurakunnalle: "*Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna*" (1. Kor 2:2).

Miksi hänen evankeliuminsa oli näin suppea? Tunsihan Paavali Jeesuksen ylösnousemuksen, hänen herrautensa, voimansa, kuninkuutensa, helluntain tapahtumat, ihmeet ja merkit. Miksi hän keskittyi Jumalan Pojan alennustilaan eikä siihen, mitä tämän jälkeen tapahtui? Siksi, että se on ihmisen kannalta oleellisin osa pelastuksessa ja ilman sitä muullakaan ei ole merkitystä. Golgatalla tapahtunut oli ja on edelleen ja on vielä ikuisuudessakin kaiken keskus, kts. Ilm. 5:6. Evankeliumin ilosanoma on siinä, että kaikki Jumalan vaatimukset ihmisen suhteen ovat täytetyt. Pelastus ei ole vastikkeellista, vaan se annetaan ansiottomalle yksinomaan armosta. Tämä todellisuus erottaa kristinuskon radikaalisti maailman uskonnoista.

Nytkin on olemassa rinnakkain kaksi oppia, joista kummastakin käytetään

nimitystä “evankeliumi”. Toisen evankeliumin keskus on Golgatan tapahtumissa ja siinä, mitä siellä tehtiin meidän puolestamme. Toinen “evankeliumi” tunnustaa Golgatan tapahtumat historialliseksi välttämättömyydeksi, mutta jättää sen taakseen ja keskittyy – ei siihen, mitä puolestamme on tehty – vaan siihen, mitä meidän on nyt tehtävä ja siihen, mikä kuuluu meille. Se suorastaan halveksii niitä, joiden evankeliumin keskus on Golgatalla. Selvimmin asian ovat ilmaisseet menestysteologit. Heidän mielestään Golgataankuroituneet ovat “vanhoillisia”.

Mikä sitten on perusero näiden kahden opin välillä?

Peruserona voidaan pitää kahta eri rakkauden käsitettä. Golgata on ilmaus Jumalan rakkaudesta niitä kohtaan, jotka ovat omilla teillään eivätkä mitenkään ole tuota rakkautta ansainneet. Golgatan taakseen jättäneiden “evankeliumi” on ilmaus ihmisen rakkaudesta Jumalaa kohtaan ja siitä mitä tämän rakkauden on vaikutettava, jotta ihminen voisi olla oikeassa suhteessa Jumalaan.

Nämä kaksi “rakkautta” johtavat kahdelle eri tielle. Vastakkain ovat toisaalta “hedelmä” ja toisaalta “teot”. Hedelmä ilmenee monin tavoin ja se on luonnollinen seuraus elämästä. Paavali puhuu elämän hengen laista, joka on ihmisestä riippumaton aivan kuin painovoimalaki.

Väistämätön seuraus jälkimmäisestä opista on uskovien keskinäinen kilpailu siitä, kuka on uskovaisempi kuin joku

toinen, kuka antautuu Jumalalle ehyemmin kuin joku toinen, kuka tekee suurempia jne. Seuraukset ovat surullisia, jakautuminen yhä pienempiin “tosiuskovaisten” ryhmiin kiihtyy kiihtymistään. Ei ole mitenkään epätavallista, että tällaisesta ryhmästä muodostuu uusi organisaatio, joka sitten aikanaan samoista syistä hajaantuu jälleen.

Eräs vakava ongelma liittyy siihen, että joku saa korostetun auktoriteettiase- man eläissään tai sen jälkeen. Tällaisella henkilöllä saattaa olla uskomme kannalta erittäin tärkeitä oivalluksia. Suuren suosion myötä hänen kaikki opetuksensa otetaan vastaan lähes kriitikittömästi, vaikka hän ei itsekään enää hyväksyisi niitä kaikkia.

Joskus Jumala armossaan antaa meidän langeta nähdäksemme, että meillä itessämme ei ole mitään keinoa “päästä kuiville” ja joudumme tunnustamaan itsellemme ja Jumalalle, että ellen pelastu armosta, en pelastu lainkaan. Tämän kokeneet voivat tuntea uskovien yhteyttä keskenään, vaikka heidän käsityksensä monista yksityiskohdista ja käytännön asioista olisivat hyvinkin erilaisia.

Ensinmainittu evankeliumi synnyttää levon, rauhan ja kiitollisuuden ihmissydämessä, kun ihminen tajuaa oman mahdottomuutensa Jumalan edessä. Olkoon Herran nimi kiitetty siitä, että hän tuli kutsumaan syntisiä.

Paavo Lievonen

Ilmoitus ei enää voimassa

Takaisin Golgatalle!

Per-Olof Malk

Takaisin Golgatalle! ”Vanhaa testamenttia on verrattu nuoleen, joka viittaa ajassa eteenpäin kohti Messiaan tuloa ja kohti Jeesuksen ristiä.

Asian voisi kuvata näin:

Jeesus ja myöhemmin apostolit puhuivat ja kirjoittivat usein siitä, miten juutalaisten pyhät Kirjoitukset toteutuivat Jeesuksen tultua ja kuoltua Golgatalle. Ei tarvitse kuin avata ensimmäisestä evankeliumista luku 26 ja asia käy selväksi. Jeesus sanoo siinä: ”Ihmisen Poika lähtee pois *juuri niin kuin kirjoituksissa hänestä sanotaan*”, Matt. 26:24.

– Muutamaa jaetta myöhemmin Jeesus sanoo: ”Kaikki *tämä on tapahtunut, jotta profeettojen kirjoitukset kävisivät toteen*”, Matt 26:56.

Vanha testamentti on kuin nuoli eteenpäin ja aivan erityisesti se on kuin nuoli Golgatalle. Tästä vallitsee kristittyjen keskuudessa melko suuri yksimielisyys.

Mihin Uusi testamentti tähtää?

Kun otamme esille *Uuden testamentin*, yksimielisyyttä ei enää löydy siitä,

minne suuntaan se osoittaa eli mihin suuntaan sitä kuvaava nuoli pitäisi piirtää. Monien ajatus kulkee tähän tapaan:

Vanha Testamentti viittaa kyllä Kristukseen aivan kuin nuoli kohti ristiä, kuten kuva vasemmalla osoittaa.

Kristuksessa toteutuivat Vanhan testamentin lupaukset tulevasta sovittajasta. Kristus on kuin portti, *joka on täynnä armoa ja anteeksiantamusta*. Hänen kauttaan syntiset pääsevät sisälle Jumalan valtakuntaan.

Mutta kun ihminen on kulkenut tämän portin kautta, hänen katseensa tulee kiinnittyä uudestaan eteenpäin: edessä olevaan kristityn elämään ja edessä olevaan päämäärään, taivaaseen. Sinne pääsevät ne, jotka ovat saaneet Jeesukselta armon ja jotka *sen jälkeen ovat täyttäneet Jumalan tahdon ja eläneet hänelle kuuliaista elämää*. Tämän opin voisi kuvata näin:

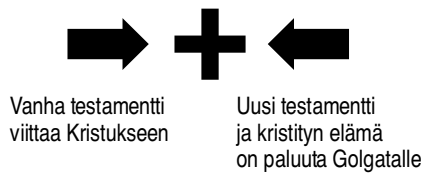

Vanha testamentti
viittaa Kristukseen

Uusi testamentti
-Kristityn elämä

Toinen osa kristityistä kuitenkin ymmärtää Uuden testamentin sisällön siten, että sitä voi verrata nuoleen, joka

viittaa Kristukseen ja Golgatalle aivan niin kuin Vanha testamenttikin tekee. Tämän mukaan koko Raamatun keskus on Jeesus ja Golgata. Asian voisi kuvata näin:

Tämän mukaan Jumalan tarkoitus on, että ihminen kulkee Kristus-portin kautta sisälle hänen valtakuntaansa. Sen jälkeen kun ihminen on saanut armon ja anteeksiantamuksen, hän ei jatka Golgatalta eteenpäin, vaan kääntyneenä hän alkaa elää Jumalan lapsena silmiensä edessä ristiinnaulittu Jeesus eli Jumalan sovitustyö. Siksi hän palaa Golgatalle yhä uudestaan.

Helluntain jälkeen

Apostolien *ensimmäiset puheet helluntain jälkeen ovat kaikki kuin nuolia Jeesukseen*, joka oli teloitettu vähän aikaisemmin. Helluntaina Pietari opetti juutalaisia näin: “Jeesus Nasaretilainen oli Jumalan teitä varten valitsema mies... Tämän Jeesuksen *te surmasitte*. Te panitte lakia tuntemattomat pakanat *nautitsemaan hänet ristiin...*”, Apt. 2:22-23. 8. Pietari selvästikin pyytää kuulijoitaan helluntaina *katsomaan ajassa taaksepäin, Golgatalle*.

Vähän myöhemmin kokoontui juutalaisten johto kuulustelemaan Pietaria

ja Johannesta, Apt. 4:5-6. Silloin Pietari, Pyhää Henkeä täynnä, sanoi heille: “Kansan hallitusmiehet ja vanhimmat! Jos meidät nyt pannaan vastaamaan sairaalle tekemästämme hyvästä teosta... niin tietäkää tämä... se tapahtui Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimesä. Hänet *te ristiinnaulitsitte...* Hän on se kivi, joka ei teille rakentajille kelvannut mutta josta on tullut *kulmakivi*. *Ei kukaan muu voi pelastaa kuin hän. Mitään muuta nimeä, joka meidät pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko taivaankannen alla*”, Apt. 4:9-12.

Golgata on takana, Jeesuksen haudaus on takana, hänen ylösnousemuksensa kuolleista on takana, hänen taivaaseen astumisensa on takana ja helluntaipäivä on takana. *Muttanäistä huolimatta apostolit eivät lähteneet eteenpäin, vaan puheesta toiseen he toistivat samaa asiaa: Ristiinnaulittu Jeesus Kristus on ydin, pääasia, kulmakivi, ainoa pelastaja.*

Tämän saman asian ilmaisi omalla tavallaan myös heprealaiskirjeen kirjoittaja kun hän sanoi: ”Juoskaamme sinnikkäästi loppuun se kilpailu, joka on edessämme, *katse suunnattuna Jeesukseen*”. Hän ei kehota kirjeen lukijoita katsomaan tyhjään hautaan eikä ylösnousemukseen, ei taivaaseen astumiseen eikä Hengen vuodattamiseen, vaan Jeesukseen. Heprealaiskirjeen kirjoittaja neuvoo meitä juoksemaan *katse suunnattuna taaksepäin – siis etenemään antamatta kuitenkaan katseen irrota ristiinnaulitusta Jeesuksesta*

Myös apostoli *Paavalin opetuksen pääsisältö oli ristiinnaulittu Jeesus*. Hän loi silmänsä ristiinnaulittuun Jeesukseen aina kun hän tuli uudelle paikkakunnalle. Ja sitä, mitä hän näki, sitä hän opetti. Korinttilaisia hän muistutti: ”Kun tulin luoksenne... en julistanut Jumalan salaisuutta teille suurenmoisen puhetaidon tai viisauden keinoin. En halunnut tietää teidän luonanne *mistään muusta* kuin Jeesuksesta Kristuksesta, *en muusta kuin ristiinnaulitusta Kristuksesta*. 1. Kor. 2:1-2.

Golgata on keskus taivaassakin

Aivan saman näemme tapahtuvan taivaassakin. Ilmestyskirjan 4. luvussa Johannes kertoo: ”Siinä samassa olin Hengen vallassa.” – Katso ystävä, mitä ihminen näkee kun hän on Hengen vallassa! Johannes kirjoittaa: ”Näin, että taivaassa oli valtaistuin... Tämän valtaistuimen ympärillä oli kaksikymmentäneljä valtaistuinta, ja niillä istui kaksikymmentäneljä vanhinta, joilla oli yllään valkeat vaatteet ja päässään kultaseppelle... Valtaistuimen edessä ja ympärillä oli neljä olentoa... Ja minä näin, että valtaistuimen ja neljän olennon edessä vanhinten *keskellä seisoi karitsa. Se oli kuin teurastettu*”, Ilm. 4:2-6; 5:6.

Golgata on keskus vielä taivaastakin katsottuna! Uusi testamentti ei ole kuin eteenpäin lentävä nuoli. Se on kuin nuoli, joka taivaasta ja iankaikkisuudesta saakka *viittaa takaisin Golgatalle*. Taivaassa, Pyhän Hengen vallassa, Jo-

hannes näki Karitsan, ikään kuin teurastetun. Se on vertauskuva, joka tarkoittaa ristiinnaulittua Jeesusta. Tälle *teurastetulle Golgatan uhrikaritsalle* ”ne neljä olentoa ja ne kaksikymmentäneljä vanhinta” lauloivat: ”Sinä olet arvollinen ottamaan kirjan ja avaamaan sen sinetit, sillä *sinut on teurastettu, olet verelläsi ostanut* Jumalalle ihmisiä kaikista heimoista, kaikista kielistä, kansoista ja maista.” Johannes jatkaa: ”Valtaistuimen, olentojen ja vanhinten ympärillä näin suuren joukon enkeleitä ja kuuli heidän äänensä. Heitä oli lukemattomia, kymmentuhatta kertaa kymmentuhatta ja tuhat kertaa tuhat, ja he lausuvat kovalla äänellä: — *Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan vallan, rikkauden, viisauden ja voiman, kunnian, kirkkauden ja ylistyksen*”, Ilm. 5:9-12.

Tämän me voisimme kiteyttää muotoon: Golgatan sovitustyö ei ole virstanpylväs ihmisen matkalla maasta taivaaseen. Virstanpylvään sijasta Golgata on ihmisen ikuinen päämäärä. Olimme pa siis Jumalan valtakunnan ulkopuolella tai sen sisäpuolella, maassa tai taivaassa, paras kehoitus, mikä meille voidaan antaa on heprealaiskirjeen 12. luvun alku: Eläkää ”*katse suunnattuna Jeesukseen, joka häpeästä välittämättä kesti ristillä...*” Juuri niin tekevät ne neljä olentoa ja ne kaksikymmentä neljä vanhinta ja ne sadat miljoonat enkelit, jotka Johannes näki taivaassa. He kaikki tietävät, että *tärkeintä, mitä luomakunnassa on tapahtunut, on tapah-*

tunut Golgatalla

Mitään suurempaa, mitään arvokkaampaa, mitään merkittävämpää Jumala ei ole tehnyt. Sen tähden ei ole olemassa mitään enempää kuin mitä Golgata on *eikä ihminen voi saada mitään enempää kuin mitä hän saa Gol-*

gatalta. Golgata ei ole hyvä alku josta ihmisen pitäisi päästä omin neuvoin eteenpäin. Jokainen askel Golgatalta ”eteenpäin” on askel *kauemmaksi* Golgatalta, Jumalan suurimmasta ja arvokaimmasta työstä.

Palataan Golgatalle.

Mitä evankeliumi ei ole?

Evankeliumi ei ole mitä tahansa puhetta Jumalan rakkaudesta syntistä kohtaan. Monet puhuvat Jumalan rakkaudesta niin kuin se ummistaisi silmät kaikilta vastaväitteiltä eikä suhtautuisi ollenkaan vakavasti siihen, että olemme syntisiä. Tätä he kutsuvat ”evankeliumiksi”.

Tällainen on kevytmielistä julistusta, joka ei aiheuta muuta kuin synnin pelottavan vakavuuden polkemisen maahan. Tällainen julistus vie ihmisiä vain kadotukseen. Ei, evankeliumi on tarkoin määritelty sanoma määräytyistä tosiasioista, jotka Jumala on Kristuksessa toteuttanut pelastaakseen meidät synnistä ja antaakseen meille sen vanhurskauden, joka vaikuttaa sen, että voimme seisoa puhtaina ja täydellisinä Hänen edessään.

Ja niin kuin evankeliumi sisältää tarkan sanoman se sisältää myös tarkan ehdon: *uskon*. Vain se pelastuu, joka on menettänyt uskon itseensä ja luopunut kaikista ajatuksista saada vanhurskaus jotain muuta kautta kuin *ottamalla vastaan* se vanhurskaus, jonka Jumala Kristuksessa antaa! Tätä merkitsevät sanat ”Uskon vanhurskaus”.

Oppiko tarpeeton?

Alkuseurakunnan päävoimanlähde oli erityisesti oppi. Kts. Apt.2:42. Apostolien oppi mainitaan ensin. Alkuseurakunnasta meillä on paljon oppimista ja siksi meillä on suuri syy tarkastella sitä. Voisimmepa vain pysyä yhtä uskollisesti kiinni apostolien opetuksessa kuin alkuseurakunta. Room. 6:17 apostoli kirjoittaa, että uskovat olivat päässeet elämään Jumalan yhteydessä siksi, että he olivat tulleet sydämestään kuuliaisiksi sille opin muodolle, jonka johtoon he olivat asetetut. Tämä osoittaa, miten tärkeä oppi on.

Öivind Andersen: ”*Uskosta Uskoon*”, Uusi tie 1975

Jumalallinen ilmestystieto

(Ef.1:1-23)

Jumalan sana on todella rikas ja ihmeellinen, sanan kautta saamme oppia tuntemaan enemmän häntä ja hänen ihanaa sydämensä laatua, meitä hänen omiansa kohtaan.

Paavali, Jumalan tahdosta Kristuksen Jeesuksen apostoli....

Paavalin apostolin virka oli Jumalalta, hän täytti tätä taivaallista virkaa uskollisesti kuolemaansa asti. Ero Kristuksen Jeesuksen apostolin ja tämän päivän apostolien välillä on se, että Kristuksen Jeesuksen apostoli tuo kirjeissään ja saarnoissaan esille lähettäjäänsä Kristusta Jeesusta. Sitä vastoin tämän päivän apostolit, tuovat esille korostetusti omaa apostolin virkaansa, he käyttävät häikäilemättömästi Kristuksen Jeesuksen nimeä päästäkseen tavoitteeseensa.

Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta.

Armo ja rauha eivät ole pelkkää tunnetta, vaan Jumalan armo ja rauha ovat hänen Poikansa elävä persoona. Näitä ei voida omistaa ilman hänen Poikaansa Jeesusta Kristusta. Pelastus on lahja Jumalalta, mutta tämä lahja ei hyödytä mitään ennen kuin se vastaanotetaan henkilökohtaisesti.

Ylistetty olkoon meidän Herram-

me Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa.

Hengellinen siunaus ei ole mitään materiaa eikä myöskään oikeuta mihinkään vallantavoitteluun. Hengellinen siunaus on Jeesus Kristus hyväksymme, joka yksin saattoi täyttää vanhurskaan Jumalan lain vaatimuksen. Siunaus se on juuri siksi, kun me olemme tulleet hyväksytyksi, ilman Kristusta olemme kirottuja ja tuomit-
tuja.

Jo ennen maailman perustamista hän valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia hänen edessään. Rakkaudessaan hän määräsi meidät jo edeltä lapseuteen, itselleen Jeesuksen Kristuksen kautta, oman hyvän tahtonsa mukaan,

Jo näissä sanoissa voimme nähdä Jumalan ihmeellisen valinnan, joka ei mitenkään ole ihmisen ansiota, vaan hän itse valitsi näin. Olennaista onkin se, että pyhiä ja nuhteettomia voi olla ainoastaan Kristuksessa. Eihän uusi liitto itsessään ole sen parempi kuin vanha liitto, paremmaksi sen tekee ainoastaan Kristus Jeesus, joka on kaiken jumalallisen siunauksen täyttymys. Huomaamme kuinka Kristus-

sen apostoli kaiken aikaa tuo esille vain Kristuksen Jeesuksen kautta ilmestyvää uutta elämää ja olotilaa. Ei sanaakaan omista ansioista tai auktoriteeteista.

Armonsa kirkkauden ylistykseksi. Tämän armon hän on lahjoittanut meille siinä rakastetussa, jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksi saaminen hänen armonsa rikkauden mukaan.

Meidän ei todella tarvitse etsiä ylistyksen aiheita sielullisista tunteista, vaan Kristuksen veren kautta saatu lunastus on ainut ylistyksen aihe, jonka Jumala sallii ja johon Pyhä Henki myös yhtyy.

Tätä armoa hän on kaikessa viisaudessaan ja ymmärryksessään antanut meille ylen runsaasti.

Vain Jumalan viisaus ja ymmärrys kykenee tämänkaltaiseen. Armon saa vain täysin ansioton.

Hän on ilmoittanut meille tahtonsa salaisuuden: päätöksensä mukaan, jonka hän oli Kristuksessa suunnitellut, siitä taloudenhoidosta, jonka hän aikojen täytyessä aikoi toteuttaa, hän oli yhdistävä Kristuksessa yhdeksi kaikki, mikä on taivaissa ja maan päällä.

Tässä ei nyt taloudenhoidolla tarkoiteta mitään aineelliseen liittyvää, vaan kysymys on Kristuksen ansion kautta tullut osallisuus lapseuteen. Kristus tuodaan tässäkin yhdistävänä tekijänä, joka yhdisti kaikki, mikä on taivaissa eli pyhä Jumala, ja maan

päällä, syntinen kadotettu ihminen.

Kristuksessa me olemme myös saaneet perintöosan, niin kuin meitä oli ennalta määrätty hänen suunnitelmassaan, hänen, joka vaikuttaa kaiken oman tahtonsa ja päätöksensä mukaan, että me, jotka olemme jo ennalta panneet toivomme Kristukseen, eläisimme Jumalan kirkkauden ylistykseksi.

Perintöosamme on Kristuksessa, ei meissä eikä se ole meidän vaan Kristuksen perintöosa, joka tuli nyt meidänkin hyväksemme. Täysin Kristuksen Jeesuksen ansiossa leväten ja iloiten, voimme olla Jumalan kirkkauden ylistykseksi.

Sen vuoksi, kun kuulin uskosta, joka teillä on Herrassa Jeesuksessa, ja rakkaudestanne kaikkia pyhiä kohtaan, en lakkaa kiittämästä Jumalaa teidän tähtenne muistaessani teitä rukouksissani.

Näin tekee todellinen Herran lampaan paimen, ei uhkaile ja latele kirotuksia kuulijoidensa päälle, vaan kantaa totisella sydämellä heitä rukouksissaan. Johtaa arimmatkin lampaansa turvallisille ja puhtaille lähteille nauttimaan armon osallisuudesta.

Minä rukoilen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan ja valaisisi teidän sydämenne silmät, niin että tietäisitte, mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, miten suuri on hänen perin-

tönsä kirkkaus hänen pyhissään ja miten äärettömän suuri on hänen voimansa meitä kohtaan, jotka uskomme, hänen väkevän voimansa vaikutuksen mukaan.

Apostoli Paavalin mukaan viisauden ja ilmestyksen Henki annetaan Jumalan tuntemiseksi. Meissä itsessämme oleva ei paljon tarvitse ilmentystietoa, mutta Jumalan voi ilmoittaa ainoastaan Jumalan Henki. Jumalan Henki yksin voi valaista sydämemme silmät, ymmärtääksemme sen toivon, johon meidät, jotka olemme Kristuksessa, on kutsuttu. Perintönsä kirkkaus meissä, ei meidän tule tavoitella sellaista, jonka hän on pannut jo meihin asumaan. Meidän uskomme vaikuttajana on hänen väkevä voimansa, ei meidän voimamme ja tekemme.

Tällä voimallaan hän vaikutti Kristuksessa herättäessään hänet kuolleista ja asettaessaan hänet oikealle puolelleen taivaallisissa, ylemmäksi kaikkea hallitusta ja valtaa, voimaa ja herruutta ja jokaista nimeä, joka mainitaan, ei vain tässä maailmanajassa, vaan myös tulevassa.

Tällaiseen kykenee vain Kaikkivaltias Jumala, Kristuksen kuolleista heräämistä ei liha ja veri voi täysin käsittää, sillä siinä tulee näkyviin täydellisen Jumalan rajoittamaton valta ja suuruus. Isä asetti Poikansa kaikkien hallitusten ja valtojen ja herruuksien yläpuolelle. Kuinka näin korkealle korotettu Herramme olisi vielä riippu-

vainen pienen ihmisen aikaansaannoksisista. Kaikki nimet nykyiset sekä tulevat ovat ikuisesti alistetut meidän rakkaan Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen valtasuuruuden alle.

Jumala on alistanut kaiken hänen jalkojensa alle ja asettanut hänet kaiken yläpuolelle, pääksi seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa ja täyteytensä, hänen, joka kaiken kaikessa täyttää

Oi miten turvallista on olla tällaisen Kristuksen omana ja saada kuulla tähän ihmeelliseen ruumiiseensa. Olla osallisena ilman ansioita, hänen täyteydestään eikä tarvitse edes yrittää mitään täyttää, vaan hän on jo täytännyt kaiken meidän puolestamme ja hyväksemme. Siunattu Jumalan Henki, joka kirkastaa ja jakaa Kristuksen rikkaudesta ravinnoksi ja lohdutukseksi matkamiehelle.

Veikko Oinas

Siirtämällä katseemme pois Kristuksesta, ja hylkäämällä ristien teologian, me altistuimme lopunajan eksyyksille.

- - -

Seurakunnan tie ei ole Juudan Leijonan seuraamista. Se on Karitsan askeleissa kulkemista. Se on itsensä kieltämistä.

Matti Pyykkönen: *“Me olemme Kristus – onko Jumala meidän juoksupoikamme?”* Ahava-Tuote Oy, 2003.

Usko ilman tekoja

Aiheemme on päivänpolttava kaikkina aikoina, niin myös tänään. Meiltä saatetaan kysyä: “Sanot olevasi kristitty, mutta missä ovat tekosi? Onko sinulla mitään näytettävää, että voisimme uskoa sanoihisi?”

Usko ilman tekoja on kuollut (Jaak. 2:26)

Uskon tekoja kuvatessa puhutaan usein suurista “Jumalan miehistä”, jotka kokoavat massoittain ihmisiä tilaisuuksiin, joissa väitetään tapahtuvan ihmeitä ja ihmisiä “tulee uskoon” sadoittain tai peräti tuhansittain. Näillä tapahtumilla pyritään todistamaan sitä, että näillä miehillä on todellista uskoa, koska se ilmenee tekoina.

Todistavatko teot uskosta?

Monet uskovat ovat olleet vuosikausia seuraavan opetuksen alla: “Koska olet kristitty, niin uskosi on tultava esiin tekoina. Siksi olemme päättäneet antaa sinulle tähän mahdollisuuden järjestämällä erilaisia palvelutehtäviä”.

Ei ole lainkaan harvinaista, että yksi ja toinen joutuu johonkin toimintaan mukaan ilman, että se olisi hänen sydämensä vaatimus ja halu, mutta uskoen, että asia on kuten sa-

notaan ja välttääkseen kiusallista huomiota, hän ottaa tarjotun tehtävän vastaan. Monelle vastuuntuntoiselle kertyy näin useitakin “luottamustehtäviä”. Voi olla kyse todistamisesta, kuorolaulusta, katutyöstä, lapsityöstä tai jostain muusta “hengellisestä” tai sitten jostain vähemmän hengellisestä. Ja kaikki tämä siksi, että usko, joka ei ilmene tekoina, on kuollut. Näin ollaan todistettu, että kyseisen henkilön tai yhteisön usko ei ole kuollutta, ilmeneehän se tekoina. Vielä hautajaispuheissakin kuulemme, kuinka joku oli aito uskova ja varmaan Jumalallekin otollinen, hänhän oli aktiivinen toimitellen yhtä ja toista.

Mutta onko tämä sitä, mistä Raamattu meille puhuu? Ovatko nämä teot todisteena elävästä uskosta? Syntykö tämä usko ihmisen omasta päätöksestä? Mitä on se usko, joka Raamatun mukaan ei ole kuollutta uskoa? Ja mitä ovat ne “kuolleet

teot”, joista tulisi tehdä parannus (kts. Hebr. 6:1)?

Mitä ovat “teot”?

Palataanpa aivan alkuun. Olemme kaikki yhtä mieltä siitä, että kuollut ei voi tehdä yhtään mitään. Ensiksi täytyy siis olla elämä. Elämää taas ei voi olla ilman syntymistä. Kun ihminen syntyy tähän maailmaan, niin alussa hän vain nukkuu ja syö; ja ilmaisee äänekkäästi sen, jos jommassa kummassa asiassa on vajetta. Kestää aikansa ennenkuin tuo uusi elämä alkaa ilmentää itseään tekoina. “Teot” ovat alussa vaatimattomia yrityksiä tavoittaa kädelä jotain, vähän myöhemmin kääntymistä asennosta toiseen ja niin edelleen. Mutta nämä teot eivät ole ulkoapäin saneltujen kehoitusten ja käskyjen seurausta, vaan ne ovat seurauksia siitä elämästä, joka tuossa ihmistaimessa on. Jos näitä “tekoja” ei ilmene, jotain on pahasti vialla ja lapsi viedään tutkimuksiin.

Samoin on myös uskon tekojen laita. Lähtökohtana on syntyminen. Ennen syntymistä ihminen on hengellisesti kuollut. Raamattu käyttää tästä hengellisen elämän alkamisesta ihmisessä käsitettä uudestisyntyminen. Se tekee kiistämättömän selvän eron “lihasta” syntymisen ja “Hengestä” syntymisen välillä.

Käsitteiden hämärtyminen johtuu siitä, että “Hengestä” syntymisestä

on tehty ikäänkuin mekaaninen tapahtuma. Kun ihminen on evankelioimistilaisuudessa vastannut kutsumon nostamalla kätensä tai on rukoillut jonkun perässä “syntisen rukouksen”, hän on monen mielestä uudestisyntynyt ja “uskovainen”. Näinhän ei kuitenkaan läheskään aina ole tapahtunut, koska ihmisen sisimmässä ei välttämättä ole tapahtunut uudestisyntymistä. On hyvin inhimillistä, että ihmiset haluavat nähdä työnsä tuloksia ja nähdä mahdollisimman paljon kokouksissaan uskoontulleita, koska se vahvistaa heidän omaa asemaansa sekä itsensä että muiden silmissä. Saattaapa olla niinkin surullisesti, että suuri osa ns. kristikunnasta on juuri näitä “käännynnäisiä”, joiden sydämissä ei ole tapahtunut maailman suurinta ihmettä, uudestisyntymistä. Eikä sitä ole tapahtunut kasteessa vaikka olisi lapsena tai aikuisena kastettu.

Kääntynyt vai käännynnäinen?

Eräs melko varma merkki siitä, että ihminen ei ole lainkaan uudestisyntynyt on se, että hänen sydämensä kaipaa edelleen entiselle elämälle rakkaita asioita, vaikka hän kuinka aktiivisesti tahansa suuntautuisi hengellisiin asioihin. Kaipaus niihin on itse asiassa nyt suurempi kuin aikaisemmin, koska niitä entisiä pidetään nyt kiellettyinä, onhan

hän nyt “uskovainen”. Tämä on tyyppillinen käännyntäisen tilanne. Kun ihminen itse ymmärtää ristiriidan sydämensä halajamisen ja hänen tunnustuksensa välillä, niin usein tapahtuu niin, että päästäkseen tästä tilanteesta ihminen aktivoituu hyvien asioiden tekijäksi. Tällöin tuo ristiriita tuntuu jäävän vähemmälle huomiolle ainakin aluksi ja näin ihminen saa näennäisen rauhan.

Merkillepantavaa on uudestisyntymättömän ihmisen vaikutus seurakuntaan. Jos hän ei ole ehtinyt iloittella maailmassa ennen “käännyntymystään”, hänen lihansa vaatii hyvitystä siitä, että hän on “uskonsa vuoksi” joutunut luopumaan monista asioista, joihin hänen luonnollinen kiintymyksensä on. Jos hän sitävastoin on ehtinyt tottua maailman anteihin, hänen sisimpänsä kaipaa entiseen, kuten Israelin kansalla oli kaipaus takaisin Egyptin lihapatojen ääreen. Kummassakaan tapauksessa ristin kaita tie ei riitä tyydyttämään hänen sydämensä kaipuuta, koska sisin ei ole päässyt tyydyttämään Kristuksen sisäisestä tunteesta. Kuvitellen muidenkin ajattelevan samoin hän on innolla tuomassa seurakuntaan sitä samaa, mitä maailmassa on. Tällainen henkilö saattaa olla yksi seurakunnan innokkaimmista puuhaihmisistä. Jos hän on monitaitoinen, koulutettu, lahjakas persoonallisuus ja lisäksi hänellä on arvostettu maallinen asema, hä-

nen paikkansa on melko pian vanhimmistossa tai muissa johtotehtävissä. Hänet tunnetaan “avarakatseisena” ja yhteisön imagoa kohottavana, joten hänessä ilmenevä maailmanmielisyyskin annetaan mieluusti anteeksi. Näin paine maailman tyylin ja menon saamiseksi seurakuntaan kasvaa niin suureksi, että mahdolliset vastavoimat joutuvat antamaan periksi.

Toki myös aidosti uskoontullut saattaa joutua edelläkuvattuun tilanteeseen. Hänessä on tapahtunut kehitys, jonka vaikutuksesta “peruseriaatteet” saavat väistyä “tarkoituksenmukaisuuden” tieltä. Ihminen saattaa tässä prosessissa saada jopa “uuden” persoonallisuuden. Mainituilla ihmistyypeillä on taipumusta tehdä itsensä tärkeäksi ja jopa korvaamattomaksi. Jos he ovat johtotehtävissä, heidän paikalleen voi olla hyvin vaikeaa saada ketään toista.

On vältettävä kuitenkin yleistämistä. Ei pidä tehdä sitä johtopäätöstä, että vain passiiviset olisivat “aitoja” uskovia. Kyllä aito usko ilmenee tekoina, mutta joitakin tiettyjä piirteitä voidaan havaita, jotka erottavat sen edellämainituista.

“Tosiuskovaiset”

Jeesuksen aikana oli ihmisryhmä, joka aivan tosissaan oli ottanut tehtäväkseen toteuttaa Jumalan tahtoa maanpäällä erilaisin toimin ja

niin hyvin kuin se ihmiselle vain oli mahdollista. Tuo ihmisryhmä sai osakseen ihailua, koska he toteuttivat pikkutarkasti sitä, minkä olivat Jumalan tahdoksi ymmärtäneet.

Nämä ihmiset olivat nähneet kaiken sen leväperäisyyden ja maallistumisen, joka Israelissa vallitsi. Siksi he perustivat yhteisön, joka oli päättänyt saattaa uudestaan kunniaan alkuperäiset Jumalan käskyt ja pyhän elämän, joka oli paljolti jo kadonnut. Tällaiset ihmiset nauttivat arvonantoa, heitä ihailtiin ja heitä pidettiin todellisina Jumalan palvelijoina, koska he olivat laittaneet itsensä likoon “Jumalan valtakunnan puolesta”. Tätä veljeskuntaa kutsuttiin fariseuksiksi. Vain harva nykypäivän kristitty yltää vastaavaan ja jos yltää, häntä kunnioitetaan todellisena kristittynä, koska hänen uskonsa ilmenee tekoina.

Kaikki Raamattua tuntevat tietävät, että fariseukset oli juuri se ihmisryhmä, jonka kanssa Jeesus joutui tavan takaa yhteenottoihin. Miten tämä oli mahdollista, heidän tekonsahan todistivat juuri sen, että heidän uskonsa ei ollut kuollutta? Kun ajatuksella luemme kertomuksen fariseuksesta ja publikaanista temppelissä (Luuk. 18), huomaamme että Jeesus ei sanallakaan vihjaa siihen suuntaan, etteivät fariseuksen rukouksessa luettelemat asiat olisi olleet tosia. Ja kuitenkin tämä ei riittänyt Jeesukselle.

Uusi “laki” on voimakkaampi

Raamattu puhuu “synnin ja kuoleman laista” ja “elämän hengen laista”. Nämä ovat toisilleen vastakkaisia. Watchman Nee antaa oivallisen kuvauksen näistä puhuessaan painovoimasta ja linnuista. “Jos linnuilta voitaisiin kysyä painovoimailaista, niin ne tuskin tuntisivat koko lakia. Niiden elämää hallitsee elämän hengen laki, mutta kun elämä linnusta pakenee, niin painovoimailaki astuu voimaan ja lintu putoaa välittömästi maahan”. Elämän hallitessa elämän hengen laki on voimakkaampi. Esineen pudotessa painovoima vetää sitä maata kohden, mutta jos ehdin laittaa käteni alle, putoaminen päättyy. Näin vahvempi voima kumoaa heikomman.

Näin voidaan sanoa myös uskovassa vaikuttavasta elämän hengen laista. Kun se saa hallita, niin se kumoaa synnin ja kuoleman lain. *“Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista”* (Room 8:2).

Uudestisyntyneessä ihmisessä hallitsee siis voimakkaampi elämän hengen laki. Tämä laki ei ole ihmistuotetta eikä se toimi ihmistyöllä. Jumala on se, joka vaikuttaa tahtomisen ja tekemisen (Fil. 2:13). Hän on edeltäkäsikin valmistanut hyvät teot, että me niissä vaeltaisimme (Ef. 2:10). Eivät edes hyvät ajatuk-

semmekaan lähde meistä itsestämme (2. Kor. 3:5). Kaikki tämä tapahtuu sen vaikutuksesta, että kristitty on tullut jumalallisesta luonnosta osalliseksi (2. Piet. 1:4).

Kun puhutaan teoista, on puhuttava myös siitä, millaisia elävän uskon teot ovat ja voiko niitä erottaa kuolleen uskon teoista. Varsin yleisesti ajatellaan, että uskon teot ovat suuria ja että ne ovat kaikkien nähtävissä. Raamattu ei kuitenkaan jao-tele ihmisiä ja tekoja kuten ihmiset jaottelevat. Päinvastoin.

“Sillä katsokaa, veljet, omaa kutsumistanne: ei ole monta inhimillisesti viisasta, ei monta mahtavaa, ei monta jalosukuista, vaan sen, mikä on hulluutta maailmalle, sen Jumala valitsi saattaaksensa viisaat häpeään, ja sen, mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala valitsi saattaaksensa sen, mikä väkevää on, häpeään, ja sen, mikä maailmassa on halpasukuista ja halveksittua, sen Jumala valitsi, sen, joka ei mitään ole, tehdäksensä mitättömäksi sen, joka jotakin on, ettei mikään liha voisi kerskata Jumalan edessä” (1. Kor. 1:26-29).

Kaksi eri näkökulmaa

Mikä inhimillisestä näkökulmasta katsottuna on suurta, voikin Jumalan näkökulmasta olla pientä ja päinvastoin. Siksi on erehdys jaotella uskovia ja heidän tekojaan suu-

riin ja pieniin. Samoin on omien tekojemme laita. Tekojen perusteella tapahtuva keskinäinen vertailu johtaa eriarvoisuuteen, kilpailuun paremmuudesta, ihmissuhteitten rik- koutumiseen ja sitä kautta seurakun- nan hajaannukseen. Emme voi lait- taa uskovia paremmuusjärjestyk- seen sen mukaan, mitä he tekevät tai eivät tee. Me emme voi nähdä asi- oita niinkuin Jumala näkee. Ihminen näkee ulkokuoren, mutta Jumala sydämen. Näemme toimeliaisuu- den, mutta se ei ole varma merkki elämästä. Lukemattomia myllyjä pyörii kaiken aikaa, vaikka niissä ei ole hituistakaan elämää.

Näyttää siltä, että jostain syystä Jumala on viisaudessaan nähnyt hyväksi järjestää niin, että uudesti- syntyneellä on hyvin vähän tai ei ollenkaan kykyä nähdä hyviä teko- jaan. Ne vain kumpuavat heistä ja siitä luonnollisesta elämänyhteydes- tä, joka heillä on Jumalan kanssa. Hekin tekevät yhtä ja toista, mutta eivät pidä kirjaa eivätkä laskelmoi, mikä olisi suurta ja näyttävää ja mis- tä heille parhaiten kiitosta annettaisi- siin.

Jeesus puhuu samasta asiasta vuorisaarnassaan: “Moni sanoo mi- nulle sinä päivänä: ‘Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nime- si kautta tehneet monta voimallista tekoa?’ Ja silloin minä lausun heille

julki: ‘Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät’ (Matt. 7:22,23).

On ero “teoilla” ja “teoilla”. Maailmassa tehdään paljon hyviä asioita, jotka eivät toteudu uuden elämän vaikutuksesta. Tätä kutsutaan humanismiksi. Se ei ota huomioon Jumalaa vaan syntyy inhimillisistä lähtökohdista. Novum ilmaisee asian siten, että kaikki, mitä tehdään omin voimin, on kuolleita töitä.

Hyvissä asioissa itsessään ei ole mitään pahaa, tekevähän ne tämän maallisen vaelluksen monille miellyttävämmäksi, mutta niillä ei voi ostaa autuutta eikä iankaikkista elämää. Se elämä on tarjolla Jeesuksessa Kristuksessa ja Hänen suorittamansa sovituksen perusteella syntisille Jumalan vastustajille, rikollisille ja itsessään mitättömille ilman yhtään hyvää aikomustakaan heidän puoleltaan. Kun me vielä emme olleet tehneet hyvää eikä pahaa, “kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä” (Room. 5:6). Jumala itse otti sen riskin, että Hän pelastaa ihmisen armosta, ilman vastiketta.

“Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille ja kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa, odottaessamme autuaallisen toivon täyttymistä ja

suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestymistä, hänen, joka antoi itsensä meidän edestämme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdistaa itselleen omaisuudeksi kansan, joka hyviä tekoja ahkeroitsee” (Tiit. 2:11-14).

Jumala itse uskoo siihen, että elämä Hänen Pojassaan vaikuttaa ihmisessä armon kautta tahtomista ja tekemistä, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi. Miksi me emme siihen uskoisi?

Paavo Lievonen

“Älkäämme vesittäkö ja pilatko lohdutusta, joka Jeesuksessa Kristuksessa on tarjolla elämäämme ja kuolemaamme, lakihenkisellä ‘niin, mutta’ -julistuksella, jolloin ei tiedä, perustuuko kaikki omaan tekemiseen vai siihen, mitä Jumala on jo kauan sitten tehnyt.”

“Ainoastaan siellä on Pyhä Henki havaittavasti vaikuttamassa, missä hän kääntää katset Jeesukseen, mutta ei siellä, missä häntä pidetään ja juhlietaan oman vallan jatkeena.”

“Onko jollakin ryhmällä tarjottavanaan enemmän kuin se evankeliumi, joka pelastaa syntisen kadotuksesta? Jos on, meidän tulisi haistaa palaneen käry.”

Christoph Morgner: *“Tulta ja tapuraa”*, Perussanoma Oy 2000

Huolen aihe

Päivi Clay

Olen seurannut huolestuneena, miten uskovien keskuuteen ovat levinneissä ja paljolti jo levinneetkin psykologiset teorit. Niitä otetaan avosylin vastaan. Vaikutusvaltaiset ja arvostetut henkilöt ovat hyväksyneet nämä opit ja he ovat saamassa meidät uskomaan, että Jeesuskin antoi psykologista opetusta.

Uudessa Testamentissa on lukuisia kohtia, joissa varoitetaan evankeliumin väärentämisestä. Väitän, että psykologisten oppien myötä olemme saaneet taas yhden tällaisista väärennöksistä, eli ”toisen” evankeliumin. Paavali sanoo näin: *”Minua kummututtaa, että te niin äkkiä käännytte hänestä, joka on kutsunut teidät Kristuksen armossa, pois toisenlaiseen evankeliumiin, joka kuitenkin ei ole mikään toinen; on vain eräitä, jotka hämmentävät teitä ja tahtovat vääristellä Kristuksen evankeliumin. Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu... Ihmistenkö suosiota minä nyt etsin vai Jumalan? Tai ihmisillekö pyydän olla mieliksi? Jos minä vielä tahtoisin olla ihmisille mieliksi, en olisi Kristuksen palvelija, sillä minä teen teille tietä-*

väksi, veljet, että minun julistamani evankeliumi ei ole ihmisten mukaisista, enkä minä olekaan sitä ihmisiltä saanut, eikä sitä ole minulle opetettu, vaan Kristus on sen minulle ilmoittanut” (Gal. 1:6-12).

Ihmisten korvasyyhyyn

Psykologinen evankeliumi on ihmisten mukaista ja meidän lihallemme mieluista, koska se perustuu ihmisviisauteen. Tuskin kukaan tahallaan ketään eksyttää, vaan näitä oppeja levitetään vilpittömästi halusta auttaa ihmisiä. Kieltämättä olen itsekin monta kertaa ollut vilpittömästi väärässä. Onneksi aina jostakin on tullut oikean suunnan näyttäjä. Itsekin aiemmin uskoin, että psykologia voisi antaa uskoville jotain tarpeellista.

Silmien avautuminen

Minulla ja miehelläni on ystäväpariskunta Hawajilla. He lähettivät meille kirjan, joka vihdoinkin avasi silmäni. Psykologisista opeista koostunut rakennus elämässäni sortui ryminällä. Pölyn laskeuduttua ei jäänyt jäljelle muuta kuin Jeesus Kristus ja

hän ristiinnaulittuna. Silmiäni avautumiseen johtaneen kirjan nimi suomenmennettuna on “Kristillisen psykologian sota Jumalan sanaa vastaan” ja alaotsikko “Uskovan tekeminen olosuhteittensa uhriksi”.

Kirjan kirjoittaja on historian professori, pastori Jim Owen. Hän asuu Kaliforniassa ja hän on tehnyt vuosia työtä alkoholistien ja nuorisoriikollisten parissa.

Jim Owen kertoo kirjassaan Amerikan seurakuntien tilanteesta. Siellä psykologiset opit ovat 80-luvun alusta ja ehkä jo aikaisemminkin enenevässä määrin alkaneet soluttautua evankeelisiin seurakuntiin. Täällä Suomessa tullaan hyvää vauhtia perässä. Erityisesti 90-luvulla nämä opit ovat tehneet seurakuntiemme varsinaisen esiinmarssin.

Seuraavassa lainaan Jim Owenia. Muistakaa, että USA:ssa psykologiset opit on omaksuttu paljon suuremmissa määrin kuin mitä täällä Suomessa on tähän mennessä tapahtunut.

Jim Owen sanoo kirjassaan: “Jos minulta kysyttäisiin, ketkä ovat vaikutusvaltaisimpia henkilöitä evankeelisissa seurakunnissa tänä päivänä, niin epäröimättä vastaisin, että kristityt psykologit. Kiirehtisin lisäämään, että tämä on vertaansa vailla oleva onnettomuus seurakunnalle ja Jumalan sanalle, jonka pohjalle seurakunnan auktoriteetti perustuu.” Näin siis Jim Owen, joka tietää, mistä puhuu.

Edelleen hän toteaa: “Olen tullut

siihen vakaaseen johtopäätökseen, että kristillinen psykologia on vaarallisin haaste Kristukselle ja Kristuksen sanan auktoriteetille ja riittävyydelle, joka tällä vuosisadalla (1900-luvulla) on kohdannut seurakuntaa.”

Jim Owen sanoo, että kristillinen psykologia on oikeastaan harhaanjohdava termi, koska ei ole mitään psykologiaa, joka olisi kehitetty kristittyjen toimesta ja jota niinollen voitaisiin sanoa kristilliseksi. On käynyt niin, että kristityt terapeutit ja psykologit ovat ottaneet parhaaksi katsomansa teoriat humanistisesta psykologiasta ja yhdistäneen niihin Raamatun sanoman. He ovat yrittäneet kristillistää psykologian, mutta sen asemesta he ovat onnistuneet psykologisoimaan kristinuskon.

Ruman synti-sanon poistaminen

Psykologiset opit ovat muuttamassa käsitystämme synnistä, parannuksen teosta, pyhittymisestä *, ihmisen olemuksesta, elämän tarkoituksesta ja niin edelleen. Yhä useampi teko, joka aikaisemmin käsitettiin synniksi, mielletään psykologian ansiosta nyt sairaudeksi tai ihmisen rikkinäisyydestä johtuvaksi oireeksi. Tällöin ei tarvitakaan parannuksen tekoa, vaan parantumista ja eheytymistä. Rikkinäinen ihminen on avuton olosuhteiden

** On yllättävää, että pyhityksestä on alettu käyttää termiä “eheytyminen”. Eheytyneen ihmisen vastakohta olisi rikkinäinen – ei siis syntinen.*

den uhri, kun taas synnin tekijä on vastuussa tekemisistään.

Kun kuuntelee tämän päivän saarnaajia ja opettajia, niin voisi luulla, että pahin ongelmamme on huono itsetunto. Tai ongelmamme on siinä, kun emme ymmärrä, miten psyykemme tai sisin olemuksemme on haavoitunut ja rikkinäinen.

Minne jäi se Raamatun totuus, jonka mukaan suurin ongelmamme on syntinen luontomme – se, että olemme erossa Jumalasta, emmekä tahdokaan taipua hänen tahtonsa alle?

Psykologisten oppien mukaan voidaan esimerkiksi sanoa, että huonon itsetunnon vuoksi miehellä on usein vaihtuvia seksisuhteita. Hän yrittää siten pönkittää alhaista itsetuntoaan todistellen itselleen ja muille olevansa tosi mies ja haluttu sellainen. Voiko tällainen mies siis ollakaan vastuussa tekemisistään? Eikö hän voi panna käyttäytymisensä huonon itsetunnon tiliin ja siten olla vapaa vastuusta?

Jos tämä kyseinen mies olisi USA:ssa ja haluaisi sielunhoitoon, niin hänet lähetettäisiin psykologisen koulutuksen saaneen pastorin ja terapeutin luo. Siellä ryhdyttäisiin käymään läpi hänen lapsuuttaan ja yritettäisiin päästä selvyyteen, mistä hänen huono itsetuntonsa johtuu.

Syntinen luonto jäisi tässä auttamatta vähäiselle huomiolle tai kokonaan huomioimatta. USA:ssa ollaan tilanteessa, jossa raamatullinen sie-

lunhoito on jo lähes kadonnut.

Uskovat psykologit ja terapeutit ovat saaneet pastorit tuntemaan itsensä kykenemättömiksi antamaan sielunhoitoa kenellekään, jolla on vähänkin vaikeampia ongelmia. Niinpä pastorit ovat suurin joukoin ryynnänneet psykologiseen koulutukseen voidakseen antaa sielunhoitoa seurakuntalaisilleen.

Enää ei riitä se, että pastori on Pyhällä Hengellä täytetty ja osaa Raamattunsa.

Raamatullisen sielunhoidon tilalle on tullut psykologinen mielenhoito (terapia). Haluammeko täällä Suomen seurakunnissa tätä samaa? Paavali sanoo seuraavasti: *“Olemmeko me parempia? Emme suinkaan. Meidän olemme edellä osoittaneet, että kaikki, niin hyvin juutalaiset kuin kreikkalaiset, ovat synnin alla.”* Ja Paavali jatkaa: *“Niinkuin kirjoitettu on: “Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole ketään ymmärtäväästä, ei ketään, joka etsii Jumalaa; kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet – ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään”* (Room. 3:9–12).

Raamatussa puhutaan paljon synnistä, mutta voit käyttää vuosia sellaisen jakeen etsimiseen, jonka mukaan huono itsetunto on Jumalan tuntemisen este. Tällaista jaetta et kuitenkaan Raamatusta löydä.

Saattaa käydä niinkin, että käytät koko loppuelämäsi hyvän itsetunnon

etsimiseen, etkä sittenkään sitä löydä. Juuri kun luulet, että vihdoin sinulla on hyvä itsetunto, lankeat johonkin halpamaiseen tekoon ja et voi muuta kuin hävetä itseäsi.

Tiedämmehän me, että vielä uskoontulon jälkeenkin meissä on syntinen luonto. Turhaan Jeesus ei sano näin: *“Jos joku tahtoo minun peräsäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua”* (Mark. 8:34). Pitäisikö meidän ensin saavuttaa hyvä itsetunto ja heti perään kieltää itsemme?

Raamatun henkilöiden itsetunto

Oliko Jumalan suurella profeetalalla, Jeremialla, hyvä itsetunto? Jumala sanoo Jeremialle näin: *“Jo ennenkuin minä valmistin sinut äidin kohdussa, minä sinut tunsin, ja ennenkuin sinä äidistä synnyit, minä sinut pyhitin, – minä asetin sinut kansojen profeetaksi”* (Jer. 1:5).

Ja mitä Jeremia vastaa näin valtaavaan Jumalan ilmoitukseen hänen tehtävästään? *“Mutta minä sanoin: Voi Herra, Herra! Katso, en minä kykene puhumaan, sillä minä olen nuori.”*

Kuitenkin Jeremia otti tehtävän vastaan, kun Jumala oli luvannut olla hänen kanssaan ja pelastaa hänet jumalattomien ihmisten käsistä. Mitä tapahtui Jesajan itsetunnolle, kun hän näki ilmestyksessä Herran istuvan korkealla ja ylhäisellä istuimella?

Jesaja parkaisee: *“Voi minua! Minä hukun, sillä minulla on saastaiset huulet, ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet; sillä minun silmäni ovat nähneet kuninkaan, Herran Sebaotin”* (Jes. 6:5).

Miten kävi Johanneksen, kun hän näki Herran kirkkauden? Annetaan Ilmestyskirjan kertoa: *“Ja kun minä hänet näin, kaaduin minä kuin kuolleena hänen jalkojensa juureen. Ja hän pani oikean kätensä minun päälleni sanoen: Älä pelkää”* (Ilm. 1:17).

Onko ihmisten joukossa ollut montakaan suurempaa kuin Mooses? Kun Jumala kutsui hänet, ei Mooseksen itsetunto ollut hurraamisen arvoinen. Jumala sanoi Moosekselle: *“Niin mene nyt, minä lähetän sinut faraon tykö, ja vie minun kansani, israelilaiset, pois Egyptistä”* (2. Moos. 3:10). Ja mitä Mooses siihen sanoo? *“Mikä minä olen menemään faraon tykö ja viemään israelilaisia pois Egyptistä?”*

Sen jälkeen Jumala käyttää hyvän tovin kuvaillessaan, miten hän antaa tapahtua ihmeitä ja tunnustekoja Mooseksen käskystä. Mitä Mooses vastaa? *“Oi Herra, en minä ole puhetaiteinen mies, en ole ollut sitä ennen, enkä senkään jälkeen, kun sinä puhuit palvelijallesi, – sillä minulla on hidas puhe ja kankea kieli.”*

Sitten Jumala vakuuttaa, että hän antaa Moosekselle puhelajahjat ja Mooses jälleen estelee; *“Oi Herra, lähetä kuka muu tahansa!”* Tämä sai jo Jumalankin vihastumaan ja hän puus-

kahti Moosekselle, että onhan sinulla veljesi Aaron. Annetaan hänen puhua. Silloin Mooses vihdoinkin vastaanotti Jumalan antaman suuren tehtävän.

Näiden Raamatun kohtien valossa näyttää siltä, että Jumala ottaa käyttöönsä niitä, joilla on huono itsetunto.

Oliko apostoli Paavalilla hyvä itsetunto? Tutkiessani hänen kirjeitään, tulen siihen johtopäätökseen,

Pieni lauma

on "ajaton" kristinuskon perusasioita ja niihin kohdistuvia uhkatekijöitä käsittelevä lukemisto ilman määrättyä ilmestymispäivää. Sitä voi tilata veloitusta allaolevasta osoitteesta.

Julkaisu on tarkoitettu olemaan yhtenä yhdyssiteenä lähinnä niiden uskovien kesken, jotka ovat hämmentyneitä seurakuntiin tulleitten outojen ilmiöiden ja oppien johdosta.

että hän ei piittaa koko itsetunnosta. Hän tietää, että hyvä itsetunto ei meitä pelasta ja huonoa itsetuntoa ei kannata voivotella. Paavali oli realistisesti suhteessa itseensä ja tätä hän opetti muillekin. Hän sanoo "...*ettei tule ajatella itsestään enempää kuin ajatella sopii, vaan ajatella kohtuullisesti, sen uskonmäärän mukaan, minkä Jumala on kullekin suonut*" (Room. 12:3). Ja edelleen: "*Sillä me emme rohkene lukeutua emmekä verrata itseämme eräisiin, jotka itseensä suosittelevat; mutta he ovat ymmärtämättömiä, kun mittaavat itsensä omalla itsellään ja vertailevat itseään omaan itseensä*" (2. Kor. 10:12,13).

Edellinen kirjoitus on lyhennelmä Päivi Clayn kirjoittamasta vihkosesta "Psykologisten teorioiden haaste seurakunnalle." (Juurikasvu kustannus)

"Hengellinen uupumus johtuu siitä, että ihminen antaa aina lain osua itseensä – käskyissä, kehotuksissa ja Jeesuksen esikuvassa – omistamatta itselleen vastaavia lupauksia. Hengellinen nukahtaminen taas voi johtua siitä, että ihminen rakastaa ja suosii lupauksia ja omaksuu ne ilman lain vastaavaa kuritusta. Kaikki hengellinen kurjuus johtuu siitä, että laki ja evankeliumi revitään irti toisistaan ja otetaan joko laki ilman evankeliumia tai evankeliumi ilman lakia."

Olav Valen-Sendstad: "*Pistin lihassa*", Perussanoma Oy 2001

Odotettu uusintapainos!

Seurakunnissa kuohuu. Aikamme julistukseen ja toimintaan on tullut yhtä ja toista, mikä hämmentää Herran laumaa. Jotkut näkevät siinä taivaasta annettua uutta viiniä, toiset Troijan hevosen, jonka sisällä seurakuntiin kuljetetaan turmiollisia harhaoppeja.

Mistä on kysymys? Matti Pyykkönen on kirjassaan pyrkinyt vesien lähteille — sinne mistä nämä kuohut kumpuavat. Kirja antaa rivimiehillekin mahdollisuuden tutkia, juodako uutta viiniä — vai ei.

Kirja on aikaisemmin ilmestynyt v. 1991 RV:n kustantamana nimellä ”*Jumala juoksupoikana*”. Sivuja 196.

Uskonto vai Evankeliumi?

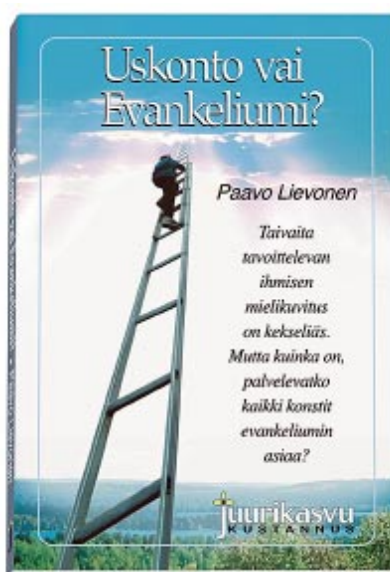
Tuskin mikään muu ilmaisu toisesta uskovasta on niin täynnä syvää halveksuntaa kuin se, että hänen sanotaan olevan fariseus tai uskonnollinen.

On kuitenkin syytä perehtyä tarkemmin näihin käsitteisiin, ennen jyrkkiä johtopäätöksiä. Se, mikä nykyisin luokitellaan farisealaisuudeksi tai uskonnollisuudeksi, saattaakin olla kristillisyyttä sen alkuperäisessä merkityksessä ja päinvastoin se, mitä pidetään kristillisyytenä, voikin olla itse asiassa farisealaisuutta tai uskonnollisuutta.

”Kristillisyyteen” on vaivihkaa tullut mukaan itsestäänselvyyksiä, jotka lähemmässä tarkastelussa osoittautuvat itse asian vastakohtiksi. Tämä kehitys johtunee opettajien ja kriitikkojen puutteesta. Nythän ”hengellinen” tarjonta pitäisi ottaa vain vastaan — ei suinkaan tutkia, vaikka evankeliumin asia onkin saamassa ”kyytipojakseen” yhä oudompia toimintatapoja.

Onneksi muutamilla Herran palvelijoilla erityisesti menneinä aikoina on ollut näkökykyä ja tietoa, jonka he ovat tallentaneet hyödyksemme. Kyseiset ajatukset löytyvät pääosin vanhemmasta kirjallisuudesta, joka tämänkin kirjan lähdeaineistona on ollut korvaamaton.

Kirja käsittelee uskonnon suhdetta evankeliumiin ja se on hyvin epätavallinen kannanotto nykyisessä ajassamme. Elämmeän aikakautta, jolloin ”kaikkien kukkien tulisi antaa kukkia”. Mitään varsinaisesti uutta kirjasta ei ole löydettävissä, mutta siitä huolimatta sen sanoma saattaa olla jollekin yllätyksellinen, jopa ärsyttävä.

Kirjan koko on 133 x 190 mm,
108 sivua, sidosasu lanka/liimasidos,

Ei saatavissa -
kustantajan toiminta päättynyt

Ystävän ankara sana

On elintärkeää, että totuuteen pyrkivä tutkii kaikkea sitä, mitä meille tarjotaan oikeana evankeliumina riippumatta siitä, onko tuo tarjottava vanhaa vai uutta. Epäraamatullisten “uusien” oppien vyöryessä kristikunnan yli toinen toistaan voimakkaampina aaltoina, meiltä helposti unohtuvat ne kohtalokkaat vinoutumat, joita vastaan juuri kukaan ei enää nouse, mutta jotka ovat vähintään yhtä turmiollisia kuin uudet tulokkaat. Siksi on syytä jälleen kerran julkaista allaoleva kirjoitus, joka on syntynyt jo vuonna 1937. Kaikki totuutta edistävä on todellista rakkautta siitä huolimatta, että se joiltakin tahoilta tulisi torjutuksi.

”Monet opettavat nykyisin, että ‘olet kasteessa uudestisyntynyt’. Sinua on koetettu oikein vakuuttaa tästä kaikella jumaluusopillisella kekseliäisyydellä. Samoin on sinulle vakuutettu, että koko tämä Suomen kansa on pelkkiä uusia luomuksia Kristuksessa Jeesuksessa eli siis uskovia!

Kaikki nuo Jumalan kieltäjät, jotka lapsuudestaan saakka ovat saaneet kasvaa ilman sanottavaa vaikutustakaan Herran Hengestä, ne ovat uusia luomuksia Kristuksessa Jeesuksessa. Kaikki nuo portot, murhaajat, vääryydentekijät, pilkkaajat, jotka eivät tiedä yhtään mitään todellisesta hengellisestä elämä-

tä, ne ovat uusia luomuksia Kristuksessa Jeesuksessa. Kaikki nuo ulkokultaiset, salasyntiset, joiden omatunto on poltinraudalla merkitty, ne ovat uusia luomuksia Kristuksessa Jeesuksessa.

Niin, koko Suomen kansa on uudestisyntynyt Pyhästä Hengestä, joitakin harvoja poikkeuksia lukuun ottamatta. Eikö olekin merkillinen kansa! Ja kaikki tämä on tapahtunut ilman vanhurskauttamista ja uskoa.

Kaikki tämä on tapahtunut heidän tietämättään, ja ilman, että 90%, niin – ainakin 90% heistä – on vähimmässäkään määrin muuttunut. Nyt tämä kansa kantaa ihania ‘vanhurskauden hedelmiä’ Jumalan kunniaksi (!),

sillä sanoohan Jeesus: 'Heidän Hedelmistään te tunnette heidät'.

- - -

Ystävät rakkaat, nyt tahtoisin ihan äänenikin muuttaa ja huutaa teille: Eikö tämänlainen julistus ole ihan saatanallinen valhe? Eikö tämänlainen julistus ole mitä hirvittäväntä Jumalan pilkkaa!

Eikö ole kauhistus Herran edessä sanoa jumalatonta vanhurskaaksi, tehdä pimeys valkeudeksi? (Jes. 5:20).

Eikö ole kauhistus Herran edessä sanoa synneissä ja rikkomuksissa kuollutta ihmistä, joka tahtoo näissä suruttomana elää ja niissä viihtyy, eläväksi ja uudestisyntyneeksi ihmiseksi eli eläväksi uskovaiseksi, jollaiseksi Raamattu aina esittää uudestisyntyneen ihmisen?

Saatanallisempaa valhetta ei enää yksikään ihminen voi keksiä. Ja tätä valhetta julistetaan nykyään julkisesti sadoista saarnastuoleista. Kansaa pimitetään. Suruttomia nukutetaan väärään turvallisuuteen. Helvetiä sillä opilla kansoitetaan.

Tämä valhe kasteessa tapahtuvasta uudestisyntymisestä on vaarallisimpia valheita kaikkien hengellisten valheiden joukossa, sillä se on suurin omantunnon herätyksen este, ja vahvin väärän rauhan tuki.

Kyllä meidänkin maassamme julistetaan niin paljon omiuntuntoja turruttavaa evankeliumia, että on toisinaan kuin suruun pakahtuisi.

Onko sinuakin yritetty pettää esimerkiksi näin: 'Kristus on tehnyt koko maailman autuaaksi kuollessaan Golgatalla. Sinut tehtiin autuaaksi silloin, kun sinut kastettiin. Kun olet näin kahdesti autuaaksi tehty, niin usko nyt vain omaan autuuteesi, niin totisesti olet autuas'. Ei kauheammalla tavalla voi ihmissielua pettää.

- - -

Tosiasia on, ettei Kristus ole tehnyt ketään autuaaksi näin *ex opere operato*, pelkästä tehdystä toimituksesta. Hän on kyllä sovittanut koko maailman synnin ja näin valmistanut autuuden mahdollisuuden jokaiselle. Mutta Hän ei pyydä kuin, että syntisen mieli muuttuu ja tämä tekee parannuksen, silloin hän saa sulasta armosta lahjaksi vanhurskauden ja omakohtaisen pelastuksen Kristuksessa.

Mutta kukaan ei tule autuaaksi uskomalla omaan autuuteensa! Ainoastaan usko Kristukseen pelastaa”.

Rovasti Urho Muroma
Herää Valvomaan lehdessä 1937
(UT 5.7.2001)

Ajatuksia ylistyksestä

Mitä on aito ylistys?

Aitoa ylistystä on ollut yhtä kauan kuin kristinuskoakin.

Aito ylistys syntyy siitä tietoisuudesta, että ihminen on armahdettu ilman mitään ihmisen omaa suoritusta, tekoa tai ansioituneisuutta.

Aito ylistys syntyy sydämessä olevan Kristus-elämän seurauksena ja ilman tätä elämää harjoitettuna kyseessä on vain surkea jäljitelmä.

Aito ylistys on riippumaton ulkoisista olosuhteista (Paavali ja Siilas Filippin vankilassa).

Aito ylistys on synnyttänyt monia "kuolemattomia" ilmaisia hengelliseen lauluarteistoon.

Kaukaisinkin ajatus siitä, että ihminen voisi ylistyksellään ansioitua Jumalan edessä on sille täysin outo ja vieras.

Ylistys aidoimmillaan ei useinkaan ole ulospäin suuntautuvaa, äänestä käyttäytymistä, vaan se syntyy ja koetaan ihmisen sisimmässä asuvassa Hengen tempelissä.

Pyhä elämä synnyttää aitoa ylistystä ja on siten tämän elämän seurausta.

Aito ylistys syntyy Jumalan rauhasta ihmisen sisimmässä ja vaikuttaa tätä rauhaa levittäen sitä ympäristöönsä.

Aito ylistys syntyy puhtaassa ilmapiirissä ja se synnyttää puhdasta ilmapiiriä. Se poistaa jännittyneisyyttä Jumala-suhteesta ja ihmisten välisistä suhteista.

Aito ylistys syntyy armollisessa ilmapiirissä.

Mitä aito ylistys ei ole?

Itsessään se ei ole organisoitua yhteistoimintaa (vaikka sitä voi ilmetä tällaisen toiminnan sisällä seurakunnan kokoontuessa).

Se ei ole "oikean tekniikan" hallintaa.

Se ei ole sanojen ja siihen liittyvien elementtien mekaanista toistoa (älkää tyhjiä hokeko, niinkuin pakanat).

Se ei ole pakonomaista ja kestoaltaan ennakkoon määriteltyä ja "ohjelmoitua" inhimillisen ponnistelun tuotosta.

Se ei ahdistaa osallistujia fyysisesti (kuulo!) eikä henkisesti.

Se ei hajoita uskovien yhteyttä.